

MARCELO MERCADANTE

TANGO AMB ESPORES

Con un taladro en el corazón (Karonte) no és un enunciat *gore* ni el títol d'un relat de bricolatge per a *zombies*, sinó l'advertència del bandoneonista **Marcelo Mercadante** que hi ha sonoritats que penetren fins al moll de l'os i provoquen un esvoranc a la fibra emocional. Així és com ha titulat el seu nou disc, on la passió pel tango només és comparable a una voluntat d'innovar a partir del flamenc, la cançó i, per què no, també del jazz.

MERCADANTE I EL BANDONEÓ, COMPANYS INSEPARABLES

"El punt de partida és el tango, sempre el tango", reafirma **Mercadante** abans d'entrar en disquisicions tèrboles i delicades sobre termes de coneguda indefinició com la fusió, la barreja o el mestissatge. Admet que la seva sonoritat no és la maleixa que la qui va descobrir el gènere ara fa més d'una centúria, però això no invalida l'essència del tango que l'ha convertit en músic i amb la qual es projecta durant els primers anys del segle xx. "L'estil parteix del treball, de l'escriptura, de la composició, però també dels músics que tries perquè el que has escrit soni com tu vols. Un estil personal no ha de ser una obsessió, sinó el fruit d'un treball fet a consciència", considera.

Fidel a les premisses amb les quals viu el seu ofici, **Marcelo Mercadante** sap que la tradició és viva quan no és immobiliària, reaccionària i, *vade retro*, purista. Per això els seus tangos estan provocats d'espores que s'expandeixen tots els nous aires que se li acosten i, en el cas concret del jazz, el pianista **Adrián laies**, el contrabaixista **Horacio Fumero** o el trompetista **Raynald Colom**, entre d'altres, són alguns dels irrigadors sonors que el nodreixen. "Pretenç continuar amb tota una tradició del tango que, si bé en harmonia ha assolit nivells molt elaborats amb

músics com **Horacio Salgán**, molt més complex que **Astor Piazzola**, no ha deixat gaire marge en el camp de la improvisació. I això és el que busca", explica el bandoneonista.

"UN ESTIL PERSONAL NO HA DE SER UNA OBSESSIÓ, SINÓ EL FRUIT D'UN TREBALL FET A CONSCIÈNCIA"

A tots aquests noms que apareixen als crèdits del seu disc cal afegir-hi la participació del baixista **Eduardo Tancredi** i del cantautor **Miguel Poveda**. Una nova mostra de l'ampla perspectiva que defineix el seu perfil creatiu i, més en concret, les diferents direccions que conviuen en el seu treball. "El meu propòsit és abraçar una gran varietat de ritmes, des d'un vals fins a una balada de jazz, *candombes* i tangos ben diferents entre si, i aconseguir que l'escriptura de totes aquestes músiques assoleixi una sonoritat personal i homogènia i no un pastitx."

El seu instrument, el bandoneó, és el mitjà per on canalitza tot el que escriu. **Mercadante**, però, li retreu

que es trobi tan encasellat en el registre de tango. "El bandoneó és un instrument d'origen alemany que arriba a Buenos Aires, i allà els tanguers de l'època se l'aproprien i el seu so es converteix en el so de la ciutat. Però l'instrument no té cap límit, i hi ha músics que així ho demostren." Quan ens exemples apareix el nom del francès **Richard Galliano**, "un músic increïble amb una personalitat que supera qualsevol tipus de gènere", precisat. A bé, posats a adular el que s'emporta el primer premi que és el seu compatriota **Dino Saluzzi**: "és el més gran després de **Piazzola**. El seu origen del nord lliga la seva manera de tocar amb unes referències folklòriques fins ara poc assumides dins la cultura popular argentina. Ritmes com la *chacarera* o la *samba* són l'eix per on passa el seu jazz, el seu tango, en definitiva, la seva gran música." Instal·lat a Barcelona des del 1992, procedent d'Andalusia, on havia estat contractat per a l'Exposició Universal de Sevilla, aquest argentin fill català dona fe que la capital catalana és "la tercera ciutat del tango, després de Buenos Aires i París". I ho diu quan recorda la quantitat de públic gran que se li atansa per comentar-li: "Nosaltres vam tenir la sort de veure **Carlos Gardel**."